

Az Egyház egyetlensége, avagy Miért van annyi felekezet és egyház?

A jelen dokumentum felépítése a következő:

I. Az Újszövetség tanítása

JÉZUS TANÍTÁSA

AZ "EGYHÁZ" SZÓ

AZ ELSŐ EGYHÁZ

Az Egyház tulajdonságai

AZ EGYSÉG

A SZENTSÉG

A SZERETET

A LÁTHATÓSÁG

AZ APOSTOLISÁG

AZ EGYETLENSÉG

AZ EGYETEMESSÉG

Összefoglalás

II. Különböző egyházak és felekezetek az Újszövetség tanításának fényében

III. A "sok egyház és felekezet" - elképzelés mellett felhozott érvek cáfolata

I. Az Újszövetség tanítása

A kérdés - Miért van annyi felekezet és egyház - már csak azért is jogos, mivel – mint azt már bizonyára felfedezted – az Újszövetségben nem olvashatunk "katolikus", "ortodox", "evangélikus", "református", "baptista", "adventista", "pünkösdistá" stb. egyházakról vagy felekezetekről. A kielégítő válaszhoz az első és legfontosabb, hogy ismerd az Újszövetség egyházfogalmát, egyházértelmezését. Az Újszövetség eligazítást és alapelveket ad ahhoz is, hogy felismerjük és tudjuk, mit jelent az Egyház. Az Újszövetség kijelentései világosak, ezért az igazán kereső nem állíthatja, hogy "töredékes" az ismerete ezekben a lényeges dolgokban. Az Egyház a Biblia igazságát képviseli, azt a teljes igazságot, amire a Szent Szellem az apostolokat is elvezette (János 16:13), és amit aztán leírtak nekünk.

JÉZUS TANÍTÁSA

gyakorlatilag is meghatározza Egyháza életét. Jézus elküldte a Szent Szellemet (János 15:26; Apostolok cselekedetei 1:8; 2:33), aki a tanítványokat elvezette annak az egységnek a megélésére, amiért imádkozott is:

De nem értük könnyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogyan mi egyek vagyunk: én öbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél. (János 17:20-23)

Figyelemre méltó, hogy **Jézus az Atyjával való egységéhez hasonlítja követői tökéletes egységét, amely már e világban megvalósul, amennyiben engedelmesek vagyunk. Jézus imája hiábavaló lett volna, ha ez elérhetetlen!**

AZ "EGYHÁZ" SZÓ

az Ószövetségben az Isten által összehívott gyülekezetet, a választott nép együttesét jelentette (Ézsaiás 41:8-9; 5 Mózés 7:6-8; 14:2; 2 Mózés 12:6; 4 Mózés 14:5; 16:3; 1 Királyok 8:14.22.55-56; 1 Krónikák 28:8; Zsoltárok 22:23-26 stb.). Az első keresztények abban a tudatban alkalmazták magukra ezt az elnevezést, hogy Isten Krisztusban új népet hívott össze magának zsidókból és pogányokból, ahogyan azt Jézus előre jelezte:

Más juhaim (pogányok – megjegyzés) is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból (zsidók – megjegyzés) valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor. (János 10:16)

Legtöbbször annak hangsúlyozására használták, hogy az Egyház az Istentől összehívottak és kiválasztottak közössége. Az *εκκληω* [ek-kaleo] (a görög *εκκλησια* [ekklészia], egyház szó töve) ige ugyanis azt jelenti: kihívni, kiválasztani a többiek közül. Isten hívása mindenkinek szól, s rajtunk múlik elfogadjuk-e. **Az Egyház Isten kiválasztottai, kihívottai a világból** (1 Korinthus levél 1:2.26-28; Róma levél 1:6-7; 1 Péter levél 1:1; Titusz levél 1:1; Jelenések 18:4; 1 János levél 2:15-17 stb.):

Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ. (János 15:19)

Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: “Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.” (2 Korinthus levél 6:16-18)

Az Egyház tagjai azok, akiket Isten “az ő országába és dicsőségébe” (1 Thesszalónika levél 2:12) hívott el az evangélium által, hogy így részesüljenek “a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében” (2 Thesszalónika levél 2:14), akiket Isten “a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el” (1 Péter levél 2:9). **Az egyház fogalmán olyan embereket értünk, akik engedték, hogy Isten a bűnös életből szent életre hívja őket** (Efezus levél 2:1-5; 1 Péter levél 1:14-16). Péter pünkösdkor mondott beszédében ezt olvassuk:

„Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk”. Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérte őket: “Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” (Apostolok cselekedetei 2:39-40)

Mindazok a zsidók, akik ekkor Jeruzsálemben megtértek, Isten kiválasztott népévé, Krisztusban hívők közösségévé váltak.

AZ ELSŐ EGYHÁZ

létrejötté i.sz. 30-ban (Apostolok cselekedetei 2:37-47) magától értetődő következménye volt a bűnös élettől való elszakadásnak. A közösség megalapítását nem maguk az apostolok kezdeményezték. Az új testvéri közösség a Szent Szellem pünkösdkor kezdődő munkájának eredményeként jött létre. Mindnyájukat a szeretet és az egység Szelleme vezérelte, amelynek köteléke olyan szoros volt, hogy e kapcsolatból fakadóan a szellemiek mellett az anyagiakat is megosztották (Apostolok cselekedetei 2:44-45):

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. (Apostolok cselekedetei 4:32)

Ez a Szent Szellemben való egység kísérte végig minden szándékukat (Apostolok cselekedetei 2:46; 4:24.31; 5:12). Engedelmességük következtében egy akarattal élhették meg mindazt, amiről Mesterük, Jézus is beszélt.

Az Egyház tulajdonságai

AZ EGYSÉG

legmélyebb értelme Krisztus egyetlen tanításának hiteles képviselője és megvalósítása az Egyházban, amely “az igazság oszlopa és erős alapja” (1 Timóteus levél 3:15). Az Egyház tanítása egységes és ellentmondásmentes. Az egység nem pusztán intellektuális szinten valósul meg az Egyházban, s nem merül ki csak a helyes tanítás megalapozásában, hanem kihat Krisztus tagjainak életvitelére is (Filippi levél 1:27; 2:1-4; 1 Korinthus levél 10:17; Róma levél 12:16; 15:5-6; 1 Péter levél 3:8; Galata levél 3:26-28 stb.):

Testvérek, Urunk, Jézus Krisztus nevére kérlek titeket, éljetez mindnyájan egyetértésben, ne szakadjatok pártokra, legyetek egyek ugyanabban a lelkületben, ugyanabban a felfogásban. (1 Korinthus levél 1:10)¹

Az Egyház Jézus tanítására és személyének követésére, mint alapkőre épült “szent templom” (Efezus levél 2:19-22), s olyan “lelki ház” is, melynek “élő kövei” az életük minden területén Isten akaratát keresik (1 Péter levél 2:4-

¹ Az “ugyanazzal az érzéssel és ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz” fordítás nem a leghelyesebben adja vissza a görög szöveget.

5). Pál különösen hangsúlyozza a Szent Szellem egységet teremtő erejét (1 Korinthus levél 12:12-13; Efezus levél 4:3-6), ami nem azonos az uniformitással:

Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? Márpedig az Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta. Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test? Így bár sok a tag, mégis egy a test. (...) Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai. (1 Korinthus levél 12:17-20.27)

Az Egyház lényeges és megkülönböztető ismertetőjele: a keresztények egysége életükben és a tanításban. Az egység az Egyház alapvető tulajdonsága, mert e nélkül a többi tulajdonságnak nem lenne értelme. Egy Isten van, akire minden keresztény hallgat; egy közös tanítás, amelyet mindenki vall; egy közös cél magunkat ugyanannak az Istennek alárendelve; egy Megváltó — és az Egyház egyéb tulajdonságai is szükségszerűen következnek az egységből, és könnyen érthetőek.

Lásd "*Minden keresztény egysége*" című írásunkat.

A SZENTSÉG

egy másik fontos tulajdonsága az Egyháznak (Titusz levél 2:14; 1 Korinthus levél 1:2; Efezus levél 1:4; 5:3-13; 1 Péter levél 1:14-16; 2:5; Róma levél 1:7; 12:1-2; 2 Korinthus levél 7:1 stb.):

Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete (...) Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre. Aki tehát ezt megveti, az nem embert vet meg, hanem az Istent, aki Szent Szellemét is reátok árasztja. (1 Thesszalónika levél 4:3.7-8)

Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Szelleme bennetek lakik? Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok. (1 Korinthus levél 3:16-17)

Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe... (1 Péter levél 2:9a)

Krisztus önmagát adta az Egyházért, hogy a keresztségben az ige által megtisztítva megszentelje, "hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen" (Efezus levél 5:26-27). Aki a megszentelődést elutasítja, nem fogja meglátni Istent (Zsidó levél 12:14). Csak az látja meg őt, aki a szent életre törekszik: "megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta" (1 János levél 3:3). **Az Egyház a szentek közösségét jelenti.** Aki bűnben akar élni és él, nem tartozik az Egyházhoz (Máté 18:15-18; 1 Korinthus levél 5:9-13; 1 János levél 3:5-10). Isten minden kereszténynek erőt ajándékoz, hogy legyőzze a kísértéseket, és Istennek tetsző életet éljen (1 Korinthus levél 10:13; Róma levél 6:12-14; 8:2-10; 2 Péter levél 1:3). Az Egyház minden tagja szent (Filippi levél 1:1; 2 Korinthus levél 1:1; 1 Korinthus levél 1:2; Efezus levél 1:1 stb.). A szentség feltétele annak, hogy valakit kereszténynek nevezhessünk. Az Istenhez való megtérés által mindenki újjászületik, szentté válik:

Öltsétek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett. (Efezus levél 4:24)

Megjegyzendő, hogy a Biblia ellentétben áll a katolikus és az ortodox szentisztelettel és gyakorlattal (Apostolok cselekedetei 10:25-26; 14:15; Jelenések 19:10; Máté 4:10). A Bibliában sehol nem található igehely a szentekhez való imádságról, mint akik közbenjárnak az emberekért. Ellenkezőleg, egy a közbenjáró (1 Timóteus levél 2:5).

Lásd "*Bűn elleni harc, megszentelődés*" című írásunkat.

A SZERETET

nélkül sem az egység, sem a szentség nem valósulhatna meg az Egyházban (1 Péter levél 1:22-23; Filippi levél 2:2; Efezus levél 4:16; Kolossé levél 2:2; 3:14 stb.).

Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez. (1 Péter levél 4:8)

A szeretet hiánya veszélyeztette az efezusi Egyház létét és megtérés hiányában az elbukását is jelenthette (Jelenések könyve 2:4-5).

A keresztények Jézus parancsának (János 15:12-17) engedelmeskednek ebben a pontban is: úgy szeressük egymást, ahogyan Jézus szerette a tanítványait (János 13:34). A szeretet, ahogyan Jézus is szeretett nem csak érzés, hanem Isten akaratának tettekben és igazságban való látható megnyilvánulása:

Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan. (1 János levél 3:18-19a)

Ebből a szeretetből tudható meg, hogy az igazságban élünk, s láthatóvá válik a köztünk lévő szoros egység.

Lásd "A szeretetről" című írásunkat.

A LÁTHATÓSÁG

az Egyház el nem rejthető egységének és szentségének szeretetből fakadó következménye (1 Thesszalónika levél 4:9-10; Zsidó levél 10:24; Róma levél 12:10; Efezus levél 4.16; Filippi levél 2:2 stb.).

Már az ószövetségi választott nép is látható volt és más népektől jól megkülönböztethető (Ézsaiás 14:1-2; 5 Mózes 14:1-2; 2 Mózes 19:5-6; Ezékiel 37:27-28 stb.):

Hiszen te Istenednek, az Úrnak szent népe vagy. Téged választott ki Istened, az ÚR, hogy tulajdon népe légy valamennyi nép közül, amelyek a föld színén vannak. (5 Mózes 7:6-7)

Ez a keresztényekre is ugyanúgy igaz, akik az "elfordult és elfajult nemzedékben" ragyognak, mint csillagok a világban (Filippi levél 2:15). Ez a közösség már kezdetektől fogva látható volt (Apostolok cselekedetei 2:47; 5:13-14), és világosan különbözött a hitetlenektől (2 Korinthus levél 6:14-16; 10:27; 6:1).

Mivel az Egyház minden tagja szent életre törekszik (kivételek nélkül), egyértelműen megkülönböztethető még a hitetlenek számára is minden más közösségtől (1 Péter levél 2:11-12). Jézus szavai minden kétséget kizárnak:

Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. (Máté 5:13-16)

Jézus tökéletes egységért imádkozott, ami által Egyháza felismerhető még a hitetlenek számára is (János 17:21-23), és "új parancsolatot" adott követőinek, hogy szeressék egymást, s erről meg fogja tudni mindenki, hogy az ő tanítványai (János 13:35). A szeretet látható tettekben is, "mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát" (1 János levél 4:20). Pál tanítása ebben a pontban is világos (s egységben van Jézus tanításával): Krisztus testének látható egysége külső jel, "egy a test, és egy a Szellem, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség..." (Efezus levél 4:4-6). Az Egyház tagjai egyek ugyanazon hit által. Ez a hit nemcsak belső elfogadást jelent. Az igazi belső változás megmutatkozik az életvitelben, sőt más keresztényekkel való egységre jutásban is. Pál állítása, miszerint az Egyház "az igazság oszlopa és erős alapja", teljesen abszurd dolog a napjainkban versengő és ellentmondó egyházak és felekezetek esetében. Hova mehetne egy őszinte, még tájékozatlan, kereső ember, hogy megtalálja ezt a biztos igazságot? Csak az Egyház tanításának és életének valóságos, látható egysége tudja bizonyítani az 1 Timóteus levél 3:15-ben leírtakat.

Lásd "A látható Egyházzól" című írásunkat.

AZ APOSTOLISÁG

egy másik lényeges tulajdonsága az Egyháznak. Az apostolok voltak az elsők, akik hirdették mindazt, amit láttak és hallottak (1 János levél 1:1-3). Az Egyház az apostolok tanítására épül, ugyanazt hirdeti, amit az apostolok kezdetben, ezért más tanítást nem fogad el (Galata levél 1:8-9). A keresztények az apostolok tanításához ragaszkodnak (Apostolok cselekedetei 2:42; 2 Timóteus levél 2:2; 3:14-17; Filippi levél 4:9), ami minden szempontból azonos Jézuséval. Nem emberi hagyományokat követnek, melyek Isten igéje ellen vannak:

Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Szellem által. (Efezus levél 2:20-22)

Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. (1 Korinthus levél 3:11)

AZ EGYETLENSÉG

már az előbb felsorolt tulajdonságoknak (EGYSÉG, SZENTSÉG, SZERETET, LÁTHATÓSÁG, APOSTOLISÁG) is egyértelmű következménye. Ahogyan az Ószövetségben is egyetlen választott népe volt Istennek, úgy az Újszövetségben is. Egyetlen az újszövetségi közvetítő:

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus. (1 Timóteus levél 2:5)

Jézus így válaszolt: “Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam. (János 14:6)

Az igazság egy, Krisztus kinyilatkoztatta az igazságot, melyet Egyháza képvisel. Az emberek az igazság ismerete és követése által üdvözülhetnek. Már az Egyház e természetéből és céljából nyilvánvaló, hogy a szó szoros értelmében egy. De az Egyház nélkülözhetetlen egységét világosan és ismételten az egész Újszövetség is kijelenti. Jézus tanítványai egy szőlőtőn teremhetnek csak gyümölcsöt (János 15:1-8). Egy főpásztornak csak egy nyája van (János 10:7-16; 1 Péter levél 2:25; 5:4). Krisztusnak csak egy jegyese (Jelenések 19:7; 21:2.9-10; 22:17), és csak egy teste (Róma levél 12:4-5; 1 Korinthus levél 10:17; 12:20; Kolossé levél 2:19; Efezus levél 2:14.16; 4:15-16) lehet, amely az Egyház (Kolossé levél 1:24):

... mert a férfi feje a feleségnek, ahogyan Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is. (Efezus levél 5:23)

... mivel eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé. (2 Korinthus levél 11:2)

Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ... Egy a test, és egy a Szellem, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben. (Kolossé levél 1:18; Efezus levél 4:4-6)

“Az ő lábai alá vetett mindent”, és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban, amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben. (Efezus levél 1:22-23)

Pál közvetlenül a megtérése előtt aktívan üldözte az Egyházat (Apostolok cselekedetei 8:3; 1 Korinthus levél 15:9; 1 Timóteus levél 1:13), amellyel Jézus azonosítja magát, mikor megjelenik neki:

Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, ... Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: “Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Ő pedig megkérdezte: “Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: “Én vagyok Jézus, akít te üldözöl.” (Apostolok cselekedetei 9:1-5)

Annyira bensőséges az egység Krisztus és az ő tagjai között, hogy Pál az Egyházzal, mint Krisztus teljességéről beszél. Sőt a korinthusiakhoz írt levelében az Egyházzal, mint Krisztusról olvashatunk:

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg. (1 Korinthus levél 12:12-13)

Kétségtelen, hogy Jézus a valóságosan létező Egyházra gondolt, amit ő alapított a földön. Ugyanígy az Egyházra használt hasonlatok (templom, test, jegyes stb.) is mindig erre vonatkoznak az Újszövetségben, és nemcsak az ideális Egyházat jelképezik, ahogyan azt a protestánsok állítják.

Isten nem emberek által felállított intézményre (pl. római katolikus vagy ortodox egyház) építi Egyházát, hanem tanítványaira, követőire, akik életüket teljesen Neki adják.

AZ EGYETEMESSÉG

az Egyház küldetéstudatából következik, ahogyan azt Jézus is parancsolta:

Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: “Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Máté 28:18-20)

Mert Isten “azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1 Timóteus levél 2:4). Egyedül az Egyházban valósulhat meg az igaz testvérszeretet minden nép és nemzet között, hogy így valóra váltsák Isten céljait:

Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga és szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. (Galata levél 3:28; Kolossé levél 3:11)

Összefoglalás

Bár az Egyház nem egyenlő a mennyországgal, hanem csak előkészítője és eszköze annak, mégis képviseli annak lényeges vonásait.

A biztos, félreismerhetetlen jegyek és megkülönböztető jellemvonások az Egyházat könnyen felismerhetővé teszik mindenki számára, és világosan megkülönböztetik azt minden más vallásos társulattól - különösen napjainkban azoktól, melyek eredetben és tanításban kereszténynek mondják magukat.

A megváltás célja az emberek üdvözülése. Ezért Krisztus ismertté tette az igazságot, amelyre az embereknek figyelniük kell és annak engedelmeskedniük. Magától értetődő, hogy az Egyház, amely ezt az igazságot képviseli a földön, minden mástól nyilvánvalóan megkülönböztethető. Semmilyen kétségnek sem szabad lennie, hogy melyik az igaz Egyház. Ha ezt nem lehetne felismerni, meghiúsult volna a megváltás célja és az ember örök rendeltetése a véletlen szerencse műve lenne. Az egyértelmű külső jelek által, nyitott és őszinte vizsgálattal, mindenki meg tudja különböztetni az igaz Egyházat a hamisaktól, az igaz közösséget a tévelygésben lévőktől. Ezek a jegyek az Egyház lényegéből adódnak; annak természetes tulajdonságai, melyek tulajdonképpen újszövetségi értelmükben nem találhatók meg máshol, csak egyedül az Egyházban, Krisztus Testében.

II. Különböző egyházak és felekezetek az Újszövetség tanításának fényében

Az előző fejezetben főleg az Egyház lényeges tulajdonságaival foglalkoztunk, melyek által az ember képes megkülönböztetni, az igaz Egyházat a hamisaktól, az igaz közösséget a tévelygésben lévőktől, hogy biztosan tudja, melyik "az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erős alapja". Ezek a tulajdonságok minden ember számára igazolhatják, hogy egyedül csak ilyen közösségnek lehet joga az Egyház névre. Ha nem lennének ilyen jellemvonások, akkor hogyan lehetne megkülönböztetni az Isten Egyházáról szóló kinyilatkoztatás valóságát az ember által kitalálttól és a tévtanítók csalárdságától?

Az Újszövetség Egyházáról szóló kijelentéseinek olvasása után tehát fontos, hogy megvizsgáld és megítéld Isten ígéje alapján a napjainkig kialakult "római katolikus", "ortodox", "evangélikus", "református", "baptista", "adventista", "pünkösdisták" stb. egyházak és/vagy felekezetek helyzetét, hogy gyakorlatilag mi az Egyház és mi nem az, s meg tudd különböztetni az igazat a hamisaktól. A helyes hozzáállásból fakadó megítélés nem egyenlő a rossz szándékú elítéléssel. A gyümölcsök megítélése minden keresztény feladata és felelőssége (Máté 7:13-23), hiszen Jézus mondta:

Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. (Máté 7:21)

A megítélés mércéje pedig a Biblia és a Szent Szellem vezetése (1 János levél 2:20-21.26-27; 1 Korinthus levél 2:10-16):

... teljes készséggel fogadták az ígét, és napról napra kutatták az Írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok. (Apostolok cselekedetei 17:11)

... de mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok. (1 Thesszalónika levél 5:21-22)

... hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára. (Filippi levél 1:10)

A szellemi ember azonban mindent megítél... (1 Korinthus levél 2:15)

Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg magatok, amit mondok. (1 Korinthus levél 10:15)

Ítéld meg tehát, mi kedves az Úrnak, és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben... (Efezus levél 5:10)

Lásd "Szeretet és megítélés" című írásunkat.

A vallásos szervezetek és közösségek bábeli sokasága magát mind Krisztus Egyházaként hirdeti. Úgy tűnhet, mintha az Egyházat mindazok vallási közössége alkotná, akik Krisztust tartják megváltójuknak, annak ellenére, hogy ezek a különböző egyházak és felekezetek néhány vagy sok lényeges dologban ellentmondanak egymásnak. Ez főként a *különböző tanítási kérdésekben* (létezik-e pokol vagy sem, elbukhat-e Istentől valaki vagy sem, Isten

eleve elrendel-e embereket a kárhozatra vagy sem, bűnösök vagyunk természetünktől fogva vagy nem stb.) nyilvánul meg.

A helyes tanításban való egység hiánya *külső dolgokban is különbségeket* okoz (rózsafüzér, ostya, ikonok, ceremóniális mise vagy liturgia, fejkendő és szoknya kötelező viselete asszonyoknak, kereszttetés, gyertyagyújtás, nyelveken-szólás, szombat megtartása, teljes vízalámerítés, egyházrend és -fegyelem stb.), amelyek sokak számára nagyon fontossá válnak. Hiszen minden ún. egyházban és felekezetben megtalálhatók így a maguk alkotta jellegzetességeik, amelyek által el lehet dönteni, hogy valaki "katolikus", "ortodox", "evangélikus", "református", "baptista", "adventista", "pünkösdista" stb. Mégis sokszor mikor "testvéreknek" nevezik egymást, akkor azt mondják: "Ezek nem olyan fontos dolgok, a lényeg, hogy higgyünk Krisztusban." Bár ha csak külső dolgokban lennének különbségek, s Isten igéjében egységben lennének!

Az ökumenikus mozgalomhoz csatlakozottak közös pontokat keresve próbálják mutatni a világnak, hogy egy hitet vallanak, kerülve és lehetőleg nem említve azokat a pontokat, amelyekben nincsenek egységben. Az ilyen *színlelt egység* azonban nem ad megoldást, s nem is adhat.

Lásd "*Az ökumenizmus*" című írásunkat.

"Egyház szinten", bármelyikükről is legyen szó közülük, mindannyian úgy gondolják, hogy ők a helyesek, vagy legalábbis a "leghelyesebbek". (Római katolikusok és bizonyos mértékben az ortodoxok ezt hivatalosan is kijelentik!) Viszont ebből az következne, hogy a többi versenytársat félrevezetőnek, ártalmasnak és veszedelmesnek, vagy nem a legjobb úton járóknak tartják. Azonban a lényeges ellentmondásokat szeretnék "elmosni", és mindezek ellenére "testvéregyházaknak" tartják egymást.

Márpedig az Egyházban tanítási kérdésekben nem lehetnek ellentmondások és megosztottság. Az Egyház, mint Krisztus is, lényegében, tanításában ugyanaz ma, mint az újszövetségi időkben volt:

Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. (Zsidó levél 13:8)

Ebből következik, hogy **nem lehet a különböző tanítást hirdető egyházak és felekezetek összességét Egyháznak nevezni**. Ezek a szervezetek nem gyülekezetek, hanem a "világ" (a saját értelmezésük szerint is, hiszen nyilvánvalóan elfogadják, hogy közösségük hívők és hitetlenek elegye). A vallásos világ is "világ", amelyben számos hitetlen van. Azt, hogy az "egyházak" tanításukban és gyakorlatukban az első gyülekezetektől eltérnek, saját képviselőik sem hallgatják el. Miért nevezzük őket akkor keresztény gyülekezetnek? **Ami a Biblia szerint nem Egyház, azt mi sem nevezhetjük annak**. Ez nem azt jelenti, hogy egy hamis tanítást képviselő ún. egyházban vagy felekezetben valaki nem válhat kereszténnyé. Hitének növekedésével azonban szembesülni fog a szeretetlenséggel és a téves tanítással, amit el kell utasítania az Istennel való kapcsolat fenntartása végett. Fel kell ismernie, hogy nem maradhat egy ún. egyházban vagy felekezetben, ami valójában nem az Egyház, és nem Krisztus Teste.

Nem fogod a Bibliában megtalálni, hogy az Egyháznak köze van olyan vallásos szervezethez, melynek tagja lehet az ember anélkül, hogy életét Istenre irányítaná. A "keresztény" fogalom olyan embert jelent, aki Jézus Krisztust követi. Jézus Krisztusban hinni azt jelenti, neki engedelmeskedni (János 15:10.14; Máté 7:21; Lukács 14 25-27; 1 János levél 3:24), megtartani parancsolatait és a tanítása szerint élni:

Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta. (János 3:36)

Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhöz, akik hittek benne: "Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok;..." (János 8:31)

Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat... (János 14:15)

Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt. (1 János levél 2:6)

Aki túllép ezen, és nem marad meg a Krisztus tanításában, abban nincs benne Isten; aki megmarad a tanításban, abban benne van az Atya is, meg a Fiú is. (2 János levél 9)

Aki elfordítja a fülét, és nem hallgat a tanításra, annak még az imádsága is utálatos. (Példabeszédek 28:9)

Lásd "*Hit és cselekedetek*" című írásunkat.

A hit és a tanítás tekintetében még az is kifogásolható, hogy nemcsak a különböző egyházak és felekezetek között, de még az egyes ún. egyházakon vagy felekezeteken belül *sincs szigorúan vett igazi egység*, mivel legtöbbször a tagok, vagy legalábbis a többség nem ismeri egyházuk tanítását, amelyben hinniük kellene, ill. nem értenek egyet több mindennel. Néhányan elfogadnak és helyeselnek bizonyos tanításokat, s mások ezt nem is tudják róluk. (pl.: reinkarnációban hívő katolikus)

Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odafordulnak. (2 Timóteus levél 4:3-4)

Mégis sokan, főleg idősebbek, azonosulnak lelkiismeretükben, életvitelükben a saját egyházuk vagy felekezetük nyújtotta vallással. Itt meg kell említenünk, hogy a Zsidó levélben olvasható intést: "saját gyülekezetünket ne hagyjuk el" (Zsidó levél 10:25) – az író keresztényeknek címezte, s nem ún. hívők és hitetlenek kevert egyvelegének. Természetesen ez az íge senkinek sem adhat okot arra, hogy ne akarja elhagyni azt az istentelen szervezetet, egyházat, vagy közösséget, amiről felismerte, hogy nem Egyház, hanem csak annak állítja be magát.

Az egyházba vagy felekezetbe való *beleszűletés* sokaknak ugyanúgy fontos lehet, mint a külsőségek. Legtöbbször egyedül csak ezek jelentik a tagok számára a "kapcsolatot" Istennel, ami így az Istenhez tiszta szívből fakadó belső odaadás és odafordulás helyébe lép.

Legtöbbször ott találhatjuk a különböző egyházak vagy felekezetek tagjai között a számukra is nyilvánvalóan "halott hitű" vagy "névleges keresztényeket" is. A meg nem térteket is folyamatosan egyenértékű tagoknak, azaz testvéreknek nevezik az aktívabb "igaz hívőkkel" egyetemben. Holott a Biblia a következőket tanítja:

Most tehát azt írom nektek, hogy ne éljetez közösségben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyereszkedő, bálványimádó vagy rágalmozó, részeges vagy harácsoló. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem a belül levők felett ítélkeztek-e ti is? (1 Korinthus levél 5:11-12)

Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? (2 Korinthus levél 6:14-16)

A különböző egyházakra és felekezetekre jellemző "igazi" és "névleges keresztények" egymással való elvegyülése szükségképpen az egyházon belüli igehirdetést eredményezi, ami valójában az egyik legmegszokottabb helytelen gyakorlat. Az Újszövetségben sehol sem fedezhető fel egyházon belüli misszió. Az apostolok idejében az igehirdetés mindig a kívülállók felé irányult, még ha az egész közösséget érintette is:

Ha tehát összejön az egész gyülekezet, és (...) valamennyien prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja, és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyszólván arcra borulva imádja az Istent, és hirdeti, hogy az Isten valóban közöttetek van. (1 Korinthus levél 14:24)

Igaz, hogy voltak az újszövetségi időkben az Egyházban szakadást okozók (Júdás levél 17-19), hitehagyók (2 Timóteus levél 2:16-18; 1 Timóteus levél 1:19-20; 4:1-2), befurakodott áltestvérek (Galata levél 2:4), hamis próféták (Jelenések 2:20-25; 2 Péter levél 2:1-3.12-19; Júdás levél 4.10-13; 1 János levél 2:18-27) stb., de az elv mindig is világos volt: "Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül!" (1 Korinthus levél 5:13). Gyorsan felléptek ellenük, valamikor megelőző figyelmeztetések után (Titusz levél 3:10-11), valamikor minden figyelmeztetés nélkül elhatárolták magukat tőlük, ami a kizárást vagy a gyülekezetből való elküldést jelentette. Így már kezdetektől fogva mindig is tudhatta mindenki, hogy a hívők egész gyülekezete szívében és lelkében egy (Apostolok cselekedetei 4:32). Ugyanis nem maradhat az Egyházban valaki, aki nem oda való. Az Egyházban csak az Istennek engedelmességni akarók lehetnek (Máté 18:15-17), akiknek tükröt kell mutatniuk az emberek elé, hogy milyen Istennel a kapcsolatuk (Máté 18:18-20; Efezus levél 5:11).

Bár a keresztények is vétkeznek, s így az Egyházban is fellelhetőek bűnök, mint ahogyan az a korinthusiaknál volt (1 Korinthus levél 1:11; 5:1; 6:1; 11:17-22), mégis az a különbség egy hívő és hitetlen közt, hogy "aki az Istentől született", az nem akar a bűnben maradni, és nem ragaszkodik makacsul ahhoz (1 János levél 3:4-10 /9./). A keresztény szakít bűneivel, a jó keresésére és cselekvésére adja oda magát (Róma levél 12:1-2; 6:16-23; Efezus levél 2:10 stb.). Így egész keresztény életünk a megszentelődés folyamata, amely során Isten kimunkálja bennünk az Ő Fiának képét (2 Korinthus levél 3:18; Róma levél 8:29). Ez nem jelent büntelenséget, hanem alapvető szembefordulást a bűnnel, aminek minden esetben van eredménye a keresztény életében (János 15:1-10), mert Isten erőt ad a szent életért való törekvésben (2 Péter levél 1:3; 1 Korinthus levél 10:13; Róma levél 8:2-10; 6:12-14).

Lásd "Ki keresztény?" című írásunkat.

Ha az Egyház megosztott lenne, vagyis két vagy több egymást kölcsönösen kizáró ún. egyházra és felekezetre oszlana, akkor hogyan tanúskodhatna annak a Szellemnek a jelenlétéről, akinek a neve Szeretet (2 Timóteus levél 1:7; Róma levél 5:5; 1 János levél 4:8.16)?

Hát részekre szakítható-e Krisztus? (1 Korinthus levél 1:13a)

Mindenfajta felekezeti megjelölés ellentmond Isten akaratának, aki csak egy gyülekezetet akar. Aki ragaszkodik külön egyházak létezéséhez, az azt mutatja, hogy ő nem az egységre törekszik, hanem Isten templomának rombolója.

Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten... (1 Korinthus levél 3:17)

A "katolikus", "evangélikus", "ortodox" megjelölések egy Egyházra használva korrektek, mivel csak egyetlen katolikus (általános, egyetemes, mindent átfogó), evangélium szerinti, igazhitű gyülekezet létezhet. Mihelyt azonban külön közösségek megkülönböztetéseként használjuk ezeket a megnevezéseket, azok nem megfelelőek (egy megkülönböztetett csoport többé már nem egyetemes, evangéliumi vagy igazhitű), és az egység elleni, azaz Isten akaratára elleni lázadást fejeznek ki.

Manapság a vallásos emberek sokszor beszélnek arról, hogy a "szellem egysége" milyen jól összeegyeztethető a különböző hitelvekkel. Az ilyen s ezekhez hasonló szavak azonban mind értelmetlenek az isteni kinyilatkoztatás fényében. Krisztus azért jött a földre, hogy kinyilatkoztassa az igazságot az embereknek. Megalapította Egyházát, hogy az igazságot képviselje. Ha találhatnánk az Ő Egyházában bármilyen tanítási különbözőséget, akkor ez csak amiatt lenne lehetséges, mert az igazság, amit Ő kinyilvánított, elveszett az emberi önfejűség mocsarában. Ez azt jelentené, hogy munkája meghiúsult és Egyháza többé már nem "az igazság oszlopa és erős alapja". Ez ellentmondana az egész Újszövetségnek, miszerint létezett egy Egyház, mely az egység, a szentség, a szeretet, a láthatóság, az apostoliság, az egyetlenség és az egyetemesség jegyeit hordozta magán. Az Újszövetség tanúságtétele szerint ez így is volt egészen az utolsó könyv megírásáig.

Hogy mi történt azután? Sajnos csak néhány Biblián kívüli forrás maradt fenn az idők során, amelyekből megtudhatunk valamit. A Bibliában is olvashatunk arról, hogy "a hittől való elszakadás" be fog következni:

Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia. Ez majd ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy szentnek mondanak, úgyhogy beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő isten. (...) És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytípró, akit az Úr Jézus meg fog ölni szájának leheletével, és meg fog semmisíteni eljövételének fenségével. Mert ennek a törvénytíprónak az eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával; és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik elvesznek, akik nem szerették az igazságot, hogy általa üdvözüljenek. Ezért szolgáltatja ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, hogy ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek. (2 Thesszalónika levél 2:3-4.8-11)

Az Egyház elbukásának lehetősége nem ismeretlen az Újszövetségben, s ha be is következett "a hittől való elszakadás", az Egyháznak mindig az igazság oszlopának és erős alapjának kell lennie.

HA VALAHOL MANAPSÁG LÉTEZIK EGYHÁZ, AKKOR AZ CSAKIS EGY LEHET, MELYBEN MEGTALÁLHATÓAK MIND AZ EGYSÉG, A SZENTSÉG, A SZERETET, A LÁTHATÓSÁG, AZ APOSTOLISÁG, AZ EGYETLENSÉG ÉS AZ EGYETEMESSÉG JEGYEI!

Mi hisszük és valljuk, hogy ez az Egyház ma is létezik!

III. A "sok egyház és felekezet" - elképzelés mellett felhozott érvek cáfolata

A. "A GYÜLEKEZETEK"

Az eklézsia többes száma kb. 30-szor fordul elő az Újszövetségben, amit magyarul gyülekezeteknek fordítanak (Apostolok cselekedetei 16:5; Róma levél 16:16; 1 Korinthus levél 11:16; 14:33; 16:1.19; 2 Korinthus levél 8:18.19.23; Jelenések 2:7.23 stb.). Az Újszövetség valóban beszél gyülekezetekről többes számban, ami az egy egyház helyi gyülekezeteit jelenti, akik mind ugyanannak az evangéliumnak engedelmeskednek. Egy alkalommal sem vonatkozik azonban különböző egyházakra és felekezetekre, ahol nem egy a tanítás és a gyakorlat.

B. "A SZŐLŐVESSZŐK" (JÁNOS 15:1-10)

Már magából a szövegösszefüggésből nyilvánvaló, hogy a szőlővesszők nem jelenthetnek különböző egyházakat és felekezeteket. Ha a személyes névmásokat megfigyeljük (János 15:3-5.7), Jézus a tanítványaihoz beszél: "Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők". Az 1-6 versek környezete is ezt mutatja (János 14:31; 15:8-10). Abban az időben még nem létezett az Egyház, főként nem különböző egyházak és felekezetek. Isten a szőlősgazda. A szőlőtő Krisztus, az élet forrása, aki a földre jött. A szőlővesszők Jézus tanítványai, akiknek egysége Istenben csak Jézus által lehetséges. Isten az, aki gondját viseli a szőlőnek. Lemetszi a gyümölcstelen szőlővesszőt, és a jól termőket megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjenek. Mindenki, aki Jézus tanítványa akar lenni, csak a szőlőtől teremhet gyümölcsöt. Jézus azt mondja: "és akkor a tanítványaim lesztek" (János 15:8), "ha parancsolataimat megtartjátok" (János 15:10). A kapcsolat a szőlőtő és a szőlővesszők között ugyanaz, mint Krisztus és mindegyik tanítvány között. Jézus minden élet forrása. A szőlővesszők nem teremhetnek gyümölcsöt a szőlőtől nélkül: "Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik" (János 15:6). A végső következménye annak, ha valaki nem marad Krisztusban, nem gyümölcstelen hosszú élet a szőlőtől, hanem kivetés és elégetés. Jézus a szövegben hat alkalommal mondja "énbennem". Ez az ismétlés azt tanítja, hogy csak akkor teremhet valaki gyümölcsöt, ha Krisztusban van, azaz megtartja parancsolatait, hogy ez dicsőségére legyen Istennek (János 15:8; Máté 5:16; 1 Péter levél 4:16). Csak ha tovább is ezt teszi, akkor marad meg Őbenne (1 János levél 2:24; 3:24). Ha a különböző egyházak és felekezetek megtartanák Jézus parancsolatait ugyanazon a szőlőtől lévén, akkor életükben és tanításukban egyek lennének. Ellentmond a szőlő jellegének, hogy egy egyszerű szőlőtő különböző fajta vesszőket hozzon, mindegyik különböző fajta gyümölcsöt terelve. Ugyanazon a szőlőtől egy szőlővessző nem terem dinnyét, egy másik barackot, és másik szőlőt, főként nem bogácsot.

C. "A TEST TAGJAI" (1 KORINTHUS LEVÉL 12:12-27)

A "test tagjai" kifejezés alatt nem lehet önkényesen a máig kialakult felekezetek és egyházak összességét érteni, hiszen Pál levele eredetileg a korinthusiakhoz szól, s Pál őket nevezi Krisztus testének, és egyenként annak tagjainak: "Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai" (1 Korinthus levél 12:27). Pál egy élő szervezethez, a testhez hasonlítja az Egyházat. Mint bármely élő szervezetben, a tagok egysége az élet alapelveinek jele, ugyanígy van az Egyházzal is. Nem illik a manapság létező különböző egyházakba vagy felekezetekbe való megkeresztelkedésre az, amit itt a korinthusiakhoz írt levélben olvasunk: "Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk" (1 Korinthus levél 12:13). Ugyanígy abszurd a napjainkig kialakult ún. egyházak és felekezetek összességére vonatkoztatni a 25. verset: "hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok". Versengésükre egyáltalán nem jellemző, hogy Krisztusért együtt "szenvédnének" vagy "örülnének" (1 Korinthus levél 12:26), hiszen sem életükben, sem a tanításban nincsenek egységben.

D. MÁS JUHOK MÁK AKOLBÓL (JÁNOS 10:1-18)

A pásztor fogalmát az Ószövetség fényében kell értelmeznünk, ahol Isten maga "Izrael Pásztora" (Zsoltárok 80:2; 23:1; Ézsaiás 40:10-11; Ezékiel 34:11-16), és aki nagy felelősséget adott Izrael vezetőinek ("pásztorainak") (Ezékiel 34:1-10), de a nyáját mégsem legeltették, "hanem önmagukat legeltették". Isten ezért ellenük fordul, s véget vet annak, hogy ők legeltessék tovább a nyáját. Megígéri, hogy föléljük rendeli az igaz Pásztort, a Messiást, aki gondját viseli a juhoknak (Ezékiel 34:23). János evangéliumában Jézus "a juhok ajtaja". Akik előtte jöttek: hamis próféták, álmessiások, mint a zsidó írástudók és farizeusok; nem pásztorok voltak, hanem rablók. Jézus kijelentése, hogy ő "a jó pásztor" a Messiás voltát jelenti, beteljesítve ezzel Ezékiel könyvének ígérését. A juhok tehát a zsidók a diaszpórában élőkkel együtt, akiket Ezékiel szerint Isten összegyűjt "a népek közül" (Ezékiel 34:13; János 11:52). A másik akolból való juhokról Jézus azt mondja, hogy azokat is vezetnie kell, és hallgatni is fognak a hangjára: "és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor" (János 10:16). Ezek a juhok a pogányok, akik az Ószövetségben nem voltak Isten népének tagjai, de akik az Újszövetségben az Egyháznak, Isten igazi népének juhaivá váltak engedelmességük révén (Efezus levél 2:11-22; János 17:20). Jézus azt mondja: "Én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát" (János 10:14-15). Ha valaki Jézust ismeri, minden pontban engedelmeskedni akar neki, megtartja parancsolatait, ahogyan Jézus engedelmeskedett az Atyának és megtartotta parancsolatait, mert "aki Őbenne marad, az nem vétkezik: aki vétkezik, az nem látta őt, és nem is ismeri őt" (1 János levél 3:6). Hogyan is gondolhatná valaki ezek után, hogy a másik akolból való juhok különböző egyházakat vagy felekezeteket jelentenek, **mert csak egy pásztor van és egy nyáj.**

Lásd még "A látható egyház" című írásunkban a [János 10:14-16](#)-hoz írt magyarázatunkat.